

Φθιώτιδος Συμεών: «Δεν βρίσκεται η ουσία της ζωής στον θόρυβο»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου στην πόλη της Λαμίας ιερούργησε, σήμερα Κυριακή 27 Οκτωβρίου, ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Φθιώτιδος](#) κ. Συμεών, στο πλαίσιο της πολυήμερης Πανηγύρεως της Ενορίας.

Ο Σεβασμιώτατος το πρωί χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Όρθρο και ακολούθως τέλεσε την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία πλαισιούμενος από τους Πατέρες του Ναού, Πρωτ. π. Δημοσθένη Κουτρομάνο και τον Προϊστάμενο του Ναού και Διευθυντή του Ιδιαιτέρου Γραφείου του Σεβασμιωτάτου Πρωτ. π. Δημήτριο Καρτέρη, καθώς και τον Αρχιδιάκονό του π. Νικόλαο Πολυζώη και τον Ιεροδιάκονο π. Δαμασκηνό Καρδαραά.

Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως,

ραδιοφώνου και διαδικτύου.

```
<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce_SELRES_start"></span>
```

Στο κήρυγμά του ο κ. Συμεών χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Ο Απόστολος Παύλος σήμερα με την περικοπή, την οποία αναγνώσαμε από την Β' Επιστολή του προς χριστιανούς της Κορίνθου προσπαθεί να τους ευαισθητοποιήσει για ένα πολύ σοβαρό θέμα, το οποίο απασχολούσε τότε την πρώτη Εκκλησία και μάλιστα την κοινότητα των Ιεροσολύμων, για ένα θέμα το οποίο δεν είναι μακριά και δεν είναι ξένο από προβλήματα που αντιμετωπίζουν και σήμερα οι Εκκλησίες κατά τόπους και ιδιαίτερα όταν προκύπτουν έκτακτα γεγονότα, όπως πολύ πρόσφατα σε γειτονικές μας περιοχές αλλά εν μέρει και στη δική μας περιοχή, γεγονότα φυσικών καταστροφών, από πλημμύρες, από σεισμούς, από φωτιές τα οποία δημιουργούν έκτακτες δυσκολίες και έκτακτες ανάγκες.

Προσπαθεί να ενεργοποιήσει τους χριστιανούς να βοηθήσουν οικονομικά τους άλλους αδελφούς χριστιανούς που βρέθηκαν σε μεγάλη δυσκολία. Είναι ο λεγόμενος θεσμός της «λογίας», μίας συμμετοχής δηλαδή, ενός εράνου, μίας πανστρατιάς βοήθειας εκείνης της εποχής και για αυτό τον λόγο ξεκινά τον λόγο του, τον ακούσαμε σήμερα, λέγοντας ότι «ο σπείρων επ' ευλογίας, επ' ευλογίας και θερίσει» ενώ προηγουμένως «ο σπείρων φειδομένως, φειδομένως και θερίσει».

Όποιος δηλαδή σε αυτό το κάλεσμα δείξει στενοκαρδία, δείξει τσιγκουνιά, δείξει έλλειψη ενδιαφέροντος και έλλειψη αγάπης, τότε δεν θα δει καρπούς στην πνευματική σπορά της ζωής του, γιατί η προσφορά στους αδερφούς δεν είναι απλώς μία οικονομική συνδρομή, αλλά είναι μία επένδυση αγάπης, μία απόδειξη αγάπης, μία έμπρακτη συμπαράσταση στον αδερφό που βρίσκεται ξεσιπρωμένος, που βρίσκεται γυμνός, που βρίσκεται εμπερίστατος και αντίθετα, όποιος ανοιχτόκαρδα, ευλογώντας, χαρούμενος, χωρίς γογγυσμό και χωρίς δισταγμό συμμετάσχει σε αυτήν την προσπάθεια θα λάβει πλούσια την ευλογία του Θεού στη ζωή του διότι «ιλαρόν γαρ δότην αγαπά Κύριος». Ο Κύριος αγαπά και ευλογεί

αυτόν που προσφέρει καλοπροαίρετα, που προσφέρει πρόθυμα, που προσφέρει με την καρδιά του.

Και ασφαλώς ο Απόστολος Παύλος στη συγκεκριμένη ιστορική συγκυρία μέσα από τη συγκεκριμένη επιστολή αναφέρεται σε ένα συγκεκριμένο γεγονός, σε μία συγκεκριμένη προσπάθεια. Όμως οι Πατέρες της Εκκλησίας μας σε αυτήν την επιστολή του Αποστόλου Παύλου και σε αυτόν τον λόγο του Αποστόλου Παύλου δεν μένουν μόνο στο ιστορικό περιεχόμενο, στο κυριολεκτικό περιεχόμενο αλλά βλέπουν και κάτι βαθύτερο, βλέπουν και κάτι πιο πνευματικό, το οποίο έχει να κάνει σχέση με μία υπέροχη λέξη, με μία λέξη η οποία είναι προϋπόθεση της πίστης και αυτή η λέξη είναι η λέξη ελπίδα.

Όποιος ελπίζει χωρίς λογισμούς, χωρίς αμφιβολίες, χωρίς αμφισβητήσεις, όποιος ελπίζει ολοκάρδια, ολόψυχα, με πλήρη εμπιστοσύνη στον Θεό, αυτός λαμβάνει πλούσια την παρουσία του Θεού στη ζωή του. Δεν μπορούμε να γευτούμε την αγάπη του Θεού ανάμεσά μας δεν υπάρχει ελπίδα και σιγουριά και βεβαιότητα ότι ο Θεός μας αγαπά, ότι ο Θεός νοιάζεται για μας, ότι ο Θεός είναι ο προστάτης μας, ότι ο Θεός είναι ο φίλος μας, ότι ο Θεός είναι ο οικείος μας, ότι είμαστε πραγματικοί συγγενείς του Χριστού κι αυτό το βλέπουμε να πραγματώνεται στις περικοπές και στις ιστορίες και στις διηγήσεις και στα γεγονότα που μας προβάλλονται σήμερα επίσης από το ευαγγελικό ανάγνωσμα.

Ένας άρχοντας της συναγωγής όπως ακούσαμε από τον Ευαγγελιστή Λουκά ο Ιάειρος, Αρχισυνάγωγος, προσφεύγει στο Χριστό. Προσφεύγει στο Χριστό με ελπίδα, είχε μέσα του την ελπίδα αυτός που ήταν άρχοντας που είχε πρόσβαση οικονομική στα τότε δεδομένα της εποχής, στους γιατρούς της εποχής, στα μέσα, τα υπάρχοντα τα οποία ήταν διαθέσιμα παρά ταύτα προσφεύγει στο Χριστό. Ελπίζει ότι η θεραπεία, η ανάσταση της κόρης του θα έρθει μόνο από το Χριστό και μάλιστα προσεύχεται ταπεινά στο Χριστό και του λέει ότι «πέθανε το κορίτσι μου» κι ο Χριστός αμέσως βλέποντας αυτή την ελπίδα και αυτήν την πίστη αμέσως με την πρώτη του φράση ανοίγει διάπλατα ένα παράθυρο στο φως «όχι» λέει «ουκ απέθανε αλλά καθεύδει», κοιμάται αυτή την ώρα ξεκουράζεται και ήρθα Εγώ για να της δώσω ζωή, να δώσω ζωή και να αναστήσω.

Και επίσης βλέπουμε και ένα άλλο πρόσωπο, το οποίο πλησιάζει με ελπίδα στο Χριστό, όταν μάλιστα γύρω από το Χριστό το περιβάλλον και ο όχλος που συνόδευε και προσπαθούσε να δείξει τάχατες λατρεία στο πρόσωπο του Χριστού προσπαθούσε να αποτρέψει αυτό το πρόσωπο να πλησιάσει το Χριστό. Πρόκειται για μία γυναίκα αιμορροούσα. Πρόκειται για μία γυναίκα ταλαιπωρημένη και με τις αντιλήψεις της εποχής γιατί πάντοτε όλα τα γεγονότα τα ευαγγελικά πρέπει να τα διαβάζουμε με τα δεδομένα της εποχής. Στην εποχή του Χριστού η γυναίκα, ούτε

πρόσβαση είχε στο δημόσιο χώρο, ούτε ήταν δυνατό καν να πλησιάσει ένα δημόσιο πρόσωπο, το οποίο κυκλοφορούσε μέσα στην πόλη και επίσης στα δεδομένα εκείνης της εποχής η ασθένεια και ιδιαίτερα η απώλεια αίματος εθεωρείτο βδέλυγμα, εθεωρείτο ως κάτι το αποκρουστικό, εθεωρείτο ως κάτι το οποίο έπρεπε να τεθεί στο περιθώριο.

Εδώ βλέπετε ακόμα και σήμερα είκοσι αιώνες μετά υπάρχουν αντιλήψεις στιγματισμού έναντι των αδελφών μας που έχουν κάποιο πρόβλημα υγείας, που αντιμετωπίζουν ένα κινητικό πρόβλημα ή κάποια άλλη δυσκολία. Δεν είναι δεδομένη ούτε σήμερα η προσβασιμότητα προς όλους και σε όλα, ούτε είναι δεδομένη και σήμερα η αποδοχή και ο σεβασμός αυτού που πάσχει, αυτού που υποφέρει, η αίσθηση και η πίστη και η πεποίθηση ότι δεν είναι κάτι κατώτερο αλλά είναι ίδιος ή μάλλον όχι ίδιος, ανώτερος από εμάς τους δήθεν υγιείς και τους δήθεν αρτιμελείς. Αυτή η γυναίκα όμως έχει πολλή ελπίδα μέσα της, έχει πολλή δύναμη στην αγάπη που έχει μέσα στην καρδιά της και το μόνο που την ενδιαφέρει είναι έστω να αγγίξει το κράσπεδο των ιματίων του Χριστού, έστω λίγο από την άκρη από τα ρούχα του Χριστού να πιαστεί. Δεν διεκδικεί κάτι για τον εαυτό της, δεν θέλει να παραμερίσει όλους τους άλλους, δεν ζητάει να γίνει το κέντρο της προσοχής, δεν ζητάει κάποια αποκλειστικότητα ή κάποια μοναδικότητα ούτε την διακατέχει

κάποιο σύνδρομο κτητικότητας όπως δυστυχώς πολλές φορές έτσι ζουν αρρωστημένα και εγωιστικά την αγάπη οι άνθρωποι. Θέλουν μονάχα για τον εαυτό τους, θέλουν να είναι το επίκεντρο του κόσμου, θέλουν να αισθάνονται την απόλυτη μοναδικότητα ωσαν να είναι σε μία κορυφή, σε ένα «Έβερεστ» προσωπικής αναγνώρισης και αυτοεκτίμησης γιατί στο βάθος υπάρχει χαμηλή αυτοεκτίμηση και αίσθημα μειονεξίας και ψάχνει ο άνθρωπος κάπου να νιώσει καλά, να νιώσει ότι είναι μοναδικός και διαφέρει και έχει την ανάγκη να αισθανθεί τον άλλον ως κτήμα, ως απόκτημα και μάλιστα μοναδικό και αποκλειστικό.

Αυτή όμως η γυναίκα δεν είχε τέτοια αρρωστημένη αγάπη, είχε μία πολύ υγιή αγάπη και το μόνο που την ένοιαζε ήταν λίγο να αγγίξει το Χριστό και αυτή η αγάπη της η ταπεινή, αυτή η αγάπη της η σεμνή, αυτή η αγάπη η οποία «ου ζητεί τα εαυτής», αυτή η αγάπη η οποία «πάντα στέγει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει», αυτή η αγάπη, η οποία «ουδέποτε εκπίπτει», αυτή η αγάπη ήταν που συνετάρραξε τον ίδιο τον Χριστό και αισθάνθηκε «μία δύναμη εξελθούσαν» όπως λέει, αισθάνθηκε κάποιος να του «ρουφά» την ενέργεια, να τον αγγίζει πραγματικά και δημιούργησε απορία στους γύρω του και του λένε «μα Κύριε, εδώ σε συνθλίβουν τόση ώρα οι όχλοι, εδώ έχουν πέσει όλοι πάνω σου, προσπαθούν να σε σηκώσουν στην αγκαλιά τους και εσύ το μόνο που αντιλήφθηκες ήταν αυτό το ταπεινό, λεπτό άγγιγμα»; Ναι, γιατί όπως η βροχή που θρέφει τη γη είναι η απαλή βροχή κι όχι ο χείμαρρος, όχι ο Daniel, ούτε ο Ιανός, ούτε ο Ηλίας. Έτσι και η αγάπη, η οποία μιλά πραγματικά είναι η αγάπη η ταπεινή, η αθόρυβη, η μη διεκδικητική, η μη τοξική, η μη θορυβώδης. Δεν βρίσκεται η ουσία της ζωής στον θόρυβο. Θόρυβο κάνουν και τα άδεια σκεύη και οι άδειοι τενεκέδες κάνουν θόρυβο ,αλλά η γεμάτη αγάπη δεν κάνει θόρυβο, αλλά αντίθετα αγγίζει πραγματικά, γιατί έχει μέσα της ελπίδα, αφοσίωση και πίστη.

Έτσι λοιπόν μας αποκαλύπτεται μέσα από τη διδαχή του Αποστόλου Παύλου και μέσα από την εμπειρία αυτών των γεγονότων που μας παρουσιάζει **ο Χριστός ότι όποιος θρέφει μέσα του την ελπίδα ότι ο Θεός τον αγαπά, την ελπίδα την οποία θρέφει την πίστη κι η οποία πίστη αφορμάται από μία αληθινή αγάπη αυτός αξιώνεται «επ' ευλογίαις να θερίζει», αξιώνεται να λαμβάνει μεγάλες ευλογίες στη ζωή του και μεγαλύτερη από αυτές τις ευλογίες είναι η ευλογία της αγιότητας.**

Αυτή την ευλογία έλαβε ο Άγιος Δημήτριος που γιορτάζουμε τούτες τις ημέρες και εδώ και στη γενέθλιο γη του τη Θεσσαλονίκη, σε όλη τη Μακεδονία αλλά και σε

όλο τον Ορθόδοξο και όχι μόνο κόσμο. Παντού τιμάται ο Άγιος Δημήτριος γιατί υπήρξε αυτός που κατεξοχήν έσπειρε όχι «φειδομένως, αλλά επ' ευλογίαις». Δεν λογάριασε, ούτε τα νιάτα του, όταν την καριέρα του, ούτε τη διαδρομή του την επαγγελματική, ούτε τη σταδιοδρομία του, ούτε το τι θα πράξει απέναντι του το κατεστημένο και η εξουσία της εποχής, αλλά έσπειρε στο χωράφι της αγάπης του Χριστού, έσπειρε στην καρδιά του Αγίου Νέστορα, που γιορτάζουμε σήμερα, έσπειρε το Ευαγγέλιο στις καρδιές των μαθητών του και αυτό τον αξίωσε, όχι απλά να ευαρεστήσει το Θεό και να ευχαριστήσει τους ανθρώπους, όχι απλά να γραφτεί στην καρδιά των ανθρώπων, αλλά να γίνει ο ηγέτης ενός ολόκληρου λαού, να γίνει το πρότυπο, να γίνει η παρηγοριά, να γίνει το στήριγμα, να γίνει μέσα στους αιώνες το σύμβολο της ελπίδας, της θυσίας, της αγάπης και της προσφοράς».

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των πιστών παραβρέθηκαν: Ο Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου κ. Σεραφείμ Πρέντζας, ο Περιφερειακός Σύμβουλος κ. Χρήστος Ταξίδης, ο Πρόεδρος του Κέντρου Κοινωνικής Προνοίας Στερεάς Ελλάδος κ. Δημήτριος Δρακάκης, η πολιτευτής κ. Βασιλική Δημητράντζου καθώς και εκπρόσωποι άλλων φορέων και συλλόγων του τόπου.

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνω